

Rendelkező rész

Az a tény, hogy bizonyos termékek egyetlen termékértékesítés tárgyait képezik, amely egyrészt a tagállam szabályozása alapján a közös hozzáadottértékadó-rendszer kiegészítéséről és a 77/388/EGK irányelv módosításáról (hozzáadottértékadó-mértékek közelítése) szóló, 1992. október 19-i 99/77/EGK tanácsi irányelv által módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 28. cikke (2) bekezdésének a) pontja szerinti előzetesen felszámított adó visszatérítésével járó mentesség alá eső fő terméket, másrészt az ezen szabályozás által a mentesség hatálya alól kizárt termékeket tartalmaz, nem zárja ki azt, hogy az érintett tagállam a kizárt termékek értékesítése tekintetében általános adókulcs szerinti HÉA-t vessen ki.

(¹) HL C 205., 2005.8.20.

Az Elsőfokú Bíróság (második tanács) T-129/04. sz., Develey Holding GmbH & Co. Beteiligungs KG kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) ügyben 2006. március 15-én hozott ítélete ellen a Develey Holding GmbH & Co. Beteiligungs KG által 2006. május 29-én benyújtott fellebbezés

(C-238/06. sz. ügy)

(2006/C 212/15)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: Develey Holding GmbH & Co. Beteiligungs KG (képviselő: H. Kunz-Hallstein meghatalmazott)

A másik fél az eljárásban: Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróságnak a T-129/04. sz. ügyben 2006. március 15-én hozott ítéletét (¹);
- a Bíróság helyezze hatályon kívül az OHIM fellebbezési tanácsának az R 367/2003-2. sz. ügyben 2004. január 20-án hozott határozatát, másodlagosan

- utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé,
- a Bíróság kötelezze a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalt (védjegyek és formatervezési minták) a két eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező az Elsőfokú Bíróság nevezett ítélete ellen irányuló fellebbezését a következőkkel indokolja:

1. A napjainkban általánosan és az Elsőfokú Bíróság eljárásában is elismert jogelmélet szerint bizonyítási teher szabályai alapján annak, aki valamely jogszabályra hivatkozik, bizonyítania kell a jogszabály tényleges feltételeinek fennállását. Ez különösen vonatkozik a kivételekre való hivatkozásra, amelyeket a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint mindig megszorítóan kell értelmezni. Mivel az OHIM az oltalom megtagadásakor kivételre hivatkozott, köteles lett volna a kivételt jelentő tényállás fennállását bizonyítani.
2. A jelen ügyben nem csupán egy korábbi nemzeti lajstromozásról van szó, hanem egy, a Párizsi Uniós Egyezményben (PUE) is részes EU-tagállam korábbi nemzeti lajstromozásáról is a PUE 6 *quinquies* cikkének A) része értelmében, amelynek oltalma csak a PUE 6 *quinquies* cikkének B) részében foglalt kivétel alkalmazásával tagadható meg. A PUE 6 *quinquies* cikke A) részének (1) bekezdése megtiltja az alperesnek azt, hogy legalábbis annak a tagállamnak a területén, amelyben az azonos uniós védjegy oltalomban részesül, oltalomban nem részesíthetőnek nyilvánítsa a bejelentést. Az alperes határozatát azonban arra alapította, hogy a megkülönböztető képesség nincs meg a Közösségben, és így a Németországi Szövetségi Köztársaság területén sem: az alperes ezzel végső soron érvénytelennek nyilvánítja egy PUE-részes állam lajstromozását. Ebben az esetben nem elegendő, ha az OHIM általánosságban a „nemzeti”, vagyis a saját jogrend függetlenségére hivatkozik, mivel egy uniós védjegy jogosultja többet követelhet a nemzeti elbánásnál. Ezt inkább a PUE 6 *quinquies* cikkének A) részére figyelemmel kell megvizsgálni.
3. A megkülönböztető képesség hiányának bizonyításával kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság kifejtette, hogy az OHIM legalábbis annyiban eleget tett kötelezettségeinek, hogy jogosan utalt az általános élettapasztalatra. Az általános élettapasztalatra vonatkozó érv azonban nem hozható fel jobb híján azért, mert nem sikerült a tényeket bizonyítani. Másfelől az Elsőfokú Bíróság a hiányzó megkülönböztető képesség kérdését jogellenesen kizárólag a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján vizsgálta, és teljeséggel figyelmen kívül hagyta a PUE 6 *quinquies* cikkének B) részét.

4. Az Elsőfokú Bíróság nem vizsgálta a megkülönböztető képességet a konkrétan kérelmezett áruk tekintetében, és nem állapította meg a védjegyek által keltett összbenyomást sem. Nem tett különbséget az egyes áruk között sem. Az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe, hogy az áru külsejének eredetmegjelölésként történő használata a piaci résztvevők szükségleteit is szolgálja: a szupermarketekben ugyanis, ahol számos ugyanolyan tartalmú üveg sorakozik a polcon, egyedül a csomagolás formája ad lehetőséget az előzetes választásra.

(¹) HL C 108., 20. o.

A Hanseatisches Oberlandesgericht (Németország) által 2006. május 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Lämmerzahl GmbH kontra Freie Hansestadt Bremen

(C-241/06. sz. ügy)

(2006/C 212/16)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Hanseatisches Oberlandesgericht

Az alapeljárás felei

Felperes: Lämmerzahl GmbH.

Alperes: Freie Hansestadt Bremen.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) A szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 1992. június 18-i 92/50/EGK tanácsi irányelvvel (¹) módosított, az árubeszerzésre és az építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélésével kapcsolatos jogorvoslati eljárás alkalmazására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1989. december 21-i 89/665/EGK tanácsi irányelvvel, és különösen annak 1. cikke (1) és (3) bekezdésével összeegyeztethető-e, ha a az ajánlattevővel szemben általánosságban megtagadják az ajánlatkérő közbeszerzést odaítélő határozatának felülvizsgálatát, mivel az ajánlattevő a nemzeti jog által előírt jogorvoslati határidőn belül felróható módon elmulasztotta kifogásolni az odaítélési eljárás szabályai megsértését, amennyiben e szabálysértés

a) az ajánlati felhívás formájához

vagy

b) a szerződésben foglalt ellenszolgáltatás meghatározásának helyességéhez (a becslés egyértelmű tévességéhez vagy a meghatározási módszer átláthatóságának elégtelenségéhez)

kapcsolódik, és a helyesen megállapított vagy helyesen megállapítandó ellenszolgáltatás alapján lehetséges lenne további, és – külön vizsgálva – nem elévült eljárási szabálysértések felülvizsgálata?

2) Ahhoz, hogy a szerződésben foglalt ellenszolgáltatás becsléséhez kapcsolódó szabálytalanságokból le lehessen vonni azt a következtetést, hogy az elsődleges jogorvoslati igény általánosságban kizárt, az ajánlati felhívásnak a szerződésben foglalt ellenszolgáltatás meghatározása szempontjából releváns adataira vonatkoznia kell-e bármely különleges követelménynek abban az esetben is, ha a helyesen becsült vagy helyesen becsülendő ellenszolgáltatás meghaladja a releváns küszöbértéket?

(¹) HL L 209., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 1. kötet, 322. o.

A Raad van State (Hollandia) által 2006. május 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie és T. Sahin a Rechtbank's-Gravenhage AWB 04/45792. sz. ügyben hozott ítélete ellen

(C-242/06. sz. ügy)

(2006/C 212/17)

Az eljárás nyelve: holland

A kérdést előterjesztő bíróság

Raad van State (Hollandia).

Az alapeljárás felei

Felperesek: Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie és T. Sahin.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. a) A C-317/01. sz. és C-369/01. sz. Abatay és társai egyesített ügyekben 2003. október 21-én hozott ítélet (EBHT 2003., I-12301. o.) 81. és 84. pontja alapján a társulás fejlesztéséről szóló 1/80 határozat 13. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy e rendelkezésre hivatkozhat az a török állampolgárságú külföldi, aki megfelelt az első tartózkodási engedély és az országban való tartózkodás szabályainak, és 2000. december 14-től 2002. október 2-ig jogszerűen alkalmazásban állt különböző munkaadóknál, de a tartózkodási engedélye érvényességi idejének meghosszabbítását nem kérelmezte kellő időben, amelynek eredményeképpen az engedély lejártakor és a meghosszabbítás kérelmezésének idején a nemzeti jog szerint nem minősült sem jogszerűen letelepedettnek, sem az országban munkavégzésre jogosultnak?